

**G.M.**

**Gazdaságos Munkatárs**

**TESCO**

**TITOK**

**a csúcsgórék  
támadása**



## **Tesco titok 2.**

### **a csúcsgórék támadása**

Tékozló Homárnak, a mindennapi Tesco Titkok kiapadhatatlan forrásának, Inkog Nitónak, aki az Auchanban dolgozik, és aki ugyanebben a sztoriban szív, a kiadóm-nak aki bevállalt, az összes kritikusomnak, aki szerint nem csak írni kell, de olvasni is, az Eminenciásnak, aki az egyik legjobb arc volt a sztoriban, az Igazgatónak, aki a Teszko által leszart képességeit most egy nagyon menő cégnél kamatoztatja, Hardy Mihálynak hogy úgy nem minősítet, hogy minősített, Gábornak, aki a Parlamentben osztogatta a könyvet, Árpának, aki könnyelműen megírta az első Teszko Titok ajánlóját, és emiatt mindenki azt hitte, hogy ő írta az egészet (bocs), Zsoltnak, akik tők máshonnan jött, de a sok összevissza dologból már a második könyvet rakja össze, a Korrektornak, aki rak vesszőket is a szövegbe, (kösz! A Korrektor.) K. Krisztinek és az összes Teszkósnak, akik csak a kirúgás terhe mellett olvashatták a könyvet, az egértársadalomnak, amelynek tagjai naponta tucatszám halnak értelmetlen halált a nápolyik közt, a teszkos pékeknek, akik nélkül dögunalom lenne az élet, és az összes Teszkós dolgozónak, azoknak akiknek vérciki, hogy ott dolgoznak és azoknak is, akik büszkék rá... és végül valakinek, akit nem nevezhetek meg és nem mondhatom meg, hogy miért. Hát így.

# TARTALOMJEGYZÉK

Magánnyomozóból operátor.....	15
Tesco army - operation alföld.....	21
Hogyan szívhatja a teszkó saját magát?.....	27
Az ismert és az ismeretlen hiány.....	31
Leltározna a pékek.....	35
Védd a segged mozgalmat.....	39
Szopotás óránként három kilóért.....	41
Az állásban lévő igazgató perli a teszkót.....	47
Karácsonyi vadászat védett állatokra.....	49
A teszkós idő urai.....	53
Teszkó testvér figyel téged.....	57
Tanácsok kezdő tolvajoknak.....	61
Cukros maffia kabáról.....	65
Ha lop a képviselő - a teszkó kettős mércéje.....	69
Tinicsajt vetköztetnek a szekusok.....	73
Kasszasor - rés a pajzson.....	75
Tesco's eleven - felnyomni a főpénztárat.....	81
Mindenkit kirugnak.....	85
Teszkós idegi alapon.....	87
Osztrák paraszt a halpult alatt.....	89
In god we trust.....	91
Fejre gumibottal.....	99
Az ördög ügyvédje és az epilepsziás ügyfél.....	103
Tolvajtempó.....	105
És megint a pékek.....	111
Mit árulnak benzin helyett a teszkós kutakon?.....	113
Szabadság testvérem!.....	117
Kamubéték a biztonsági cégek mögött.....	123
Pereld be a teszkót!.....	127
Nyolc üres polc.....	133
Teszkó kontra Coca Cola.....	137
Lé a zsebbe.....	143
Romlottat a raktárból.....	151
Egerek és emberek.....	153
Legális lopás.....	157
A huszonkettes csapdája.....	161
Lehúzott diákok.....	163
Hirtelen karrier.....	171
Miért ciki a teszkóban dogozni?.....	175
Miért lopnak a teszkósok?.....	179
Legyél óccsó!.....	187
Basztató sms-ek.....	191
End.....	193

Van ez a film, aminek az a címe, hogy True Romance. Nem tudom ki látta és ki nem, de az utóbbiaknak mindenképp érdemes lecsekkolni, hogy van-e belőle egy példány a környékbeli videotékában. Én imádom, a sajátom már karcosabb, mint a nagyapám szatmári szilvája, amiből csak az egyik igaz. Szóval van ez a film, ami többek közt arról szól, hogy van egy bőröndnyi kokain, aminek nyoma vész, majd Hollywoodban köt ki a filmes cápák közt. Az ottani producerek egyike egy Andy Vajna imitátor, aki vietnámi filmekkel kereste meg azt a hatalmas lét, amivel meg akarja venni a kokót. Amikor arra kerül sor, hogy a világhírű Coming Home in a bodybag (nagyjából azt jelenti, hogy Hazatérés hullásában) című film folytatásának címet kell adni, egy talpnyaló asszisztens bedobja a nyerő megoldást: Coming Home in the bodybag 2. Na, most én is így vagyok ezzel. Tesco Titok 2. hát... nem tudom... Hozzáteszem, amikor ezt írom, még gőzöm sincs mi lesz a könyv címe, de az biztos, hogy pár bakelit keretes, kockaszeműveges kreatív, akit a kiadó szerzett valami mosóporos guru reklámügynökségtől, most egy nagyobb trombita elszívása után ezerrel agyal a feladaton. Nem lennék meglepve, ha ugyanezzel a megoldással rukkolnának elő.

A folytatásokkal mindig az a baj, hogy a közönségnek már van valamiféle elvárása a dologgal kapcsolatban. A Rambó és a Roki is ilyenek, hogy ne menjek messze a fenti példától. Az elsővel kapcsolatban tutira lehet menni a mozi pénztárnál, hiszen nincs az az Isten, hogy a jó öreg vietnámi veterán ne győzzön megint, illetve az utóbbi címszereplője is hót ziher, hogy fel fog állni, mielőtt tízet számolnának rá. De ez igaz a bújtatott dolgokra is. Mint például a Csillagok Háborúja. Simán elképzelhetetlen, hogy a jó öreg Darth vesz egy nagy levegőt és lenyom mindenkit. Áááá! Mondjuk nekem volt egy kis parám, amikor a Birodalom Visszavág kijött a mozikba annak

idején jó régen. Az első rész azzal ért véget, hogy az ifjú Skywalker felpukkantja a halálcsillagot, mint kezdő ligeti roma a héliumos lufit. A másodikban pedig ugyanez a figura valami hóbuckákon bókászik és csak úgy éli túl a vihart, hogy bevarrja magát egy állatira gusztustalan jószág bűzös gyomrába. Szóval van az úgy, hogy az ember hirtelen nem azt kapja, amit vár. Remélem most ez nem így lesz, mert amivel én itt kísérletet teszek, az szintén egy folytatás. Rögtön itt jön a következő kérdés, ami a folytatásokkal kapcsolatban szokott az ember agyában megfogalmazódni. Mi a francnak kell folytatás? Nos, a válasz egyszerű. Ami bejön, abból kell még egy. És a Tesco Titok bejött. Frankón sokan vették meg és még többen töltötték le a netről PDF formátumban, hogy törném el a kezüket. Mindegy, a lényeg az, hogy sok emberhez eljutott. Végül is ez volt a cél. Ugyanakkor azt is szeretném leszögezni itt az elején, hogy a folytatás nem az én ötletem volt. Már az első könyvvel is vért izzadtam, dehogy akartam én újat írni. (Akik azt hiszik, hogy ezek az előszók a könyv befejeztével íródnak, nagyot tévednek. Tök az elején vagyok és rettegek, hogy mikor fogom befejezni. Ha egyáltalán...) Nyugodtan ültem a babérjaimon, amikor felhívtak a kiadótól, hogy helló! Lett itt egy csomó ember, akinek vannak sztorijai. Szintén Teszkósok. Szívesen elmondanák, és akkor lehetne folytatni a megkezdett történeteket. Isteni! Én azt hittem mindent leírtam, ami persze igaz is, de amit maguk olvastak, azok ugyebár főleg velem estek meg. Akik viszont a kiadónál kopogtattak sokkal magasabbról látták a rendszert. Áruház-igazgatók, biztonsági igazgatók, személyzeti igazgatók... Csupa olyan nagykutya, akikkel annak idején örültem, ha szót válthattam. És mindnek volt egy története. Persze az elején jól megválasztott álnevek és freemail-es címek mögé bújtak, óvatosan kellett eljárni, hátha Gurgula 54 mögött maga Hardy Mihály rejtőzik bosszúra éhesen. Első körben le kellett csekkolni a sztorikat. A kiadó bekért pár

történetet, amit átküldött nekem, hogy olvassam el, lehet-e benne valami izgi. Idő volt mire a rengeteg sztori végére értem, de megérte, mert volt olyan, aminél még én is leraktam a hajamat. Az egyik kollega elmeséli, hogy maguk pontosan mit is tanakolnak a Teszko benzinkútjainál, amikor azt hiszik, hogy benzint, hogyan vadásszák le a biztonsági igazgatók a védett madarakat a bezárt áruházban Szent-este, és még arra is fény derül, milyen hibákat vét egy pék, amikor kénytelen műszaki cikkeket leltározni. Lesz szó arról, hogy hány titkos rekesze van egy hússzállító autónak, hogy lehet megpukkantani egy kamionnyi Unicumot, mit lopott a börtönőr, és megtudhatják, milyen titkosszolgálati eszközöket használ a Teszko, hogy megfigyelje magukat. Volt, aki elolvastán az előző könyvem utolsó fejezetét pontos tervet készített arról, hogyan lehet felnyomni a Teszko főpénztárát, és azt küldte el egy levélben, de olyan is akadt, aki részletes útmutatót csinált azoknak, akik szeretnének munkaügyi pert nyerni a shoppingmamut ellen. Szóval sikerült engem kiokosítani meglehetősen extrém témákban és én úgy döntöttem, hogy ezt most megosztom magukkal. Lesz, ami lesz. De mielőtt belevágnék az újba, pár szót a régiről.

Amikor elkezdtem írni az első könyvet, fingom nem volt, hogy mekkora fába vágom a fejszémet. Voltak nagyarcú ismerőseim, akik azt mondták, hogy az írás nem szól másról, mint a magyar ABC-ben megtalálható betűk bizonyos sorrendbe történő rendezéséről... ja. Nem ők verték a klaviatúrát két újjal heteken át, néha olyan idegesen a sok elütéstől, hogy a space gomb többször is átlukasztotta a billentyűzetet. Mindegy. A lényeg belekerült. Voltak, akik azzal riogattak, hogy a Teszko még a gazdaságos alsógyártmányt is le fogja perelni rólam. Ez a lehetőség valóban fennállt és az áruházlánc be is próbálkozott, de az az irat, amelyet az ügyvédjük csinált valamiféle „bepertés varázslóval” nem igazán érte el a kívánt hatást. Ne kérjék, hogy idézzek a

beadványból, mert a fele számomra érthetetlen volt, a másik fele meg rizsa, amire nem is nagyon emlékszem. Arra viszont igen, hogy a kemény hangú telefax (!) üzenet alján szerepelt egy mondat, miszerint a levélben foglaltak nem feltétlenül tükrözik a Tesco Áruházak Zrt. hivatalos álláspontját az üggyel kapcsolatban. Na, erre még én sem voltam képes gombot varrni. Jön egy levél hogy fúha, meg reszkessünk, meg ilyesmik, majd a végén, hogy ez nem is feltétlenül igaz. Ennyit erről. A keresetet a bíróság elutasította, így elhárult a fejem fölül a veszély, hogy kék-fehér csíkos rabruhában szorítsam valahol a rácsot olyanokkal együtt, akik beszóltak az Osannak, vagy szájukra vették a Korát. Érdekes módon azzal nem nagyon próbálkoztak, hogy amit leírtam az nem igaz. Pedig az okosok azt mondták, hogy egy könyv eladási statisztikáinak mindig jót tesz a botrány. A kiadó várt is erre, sőt állítólag fel is készült, de csak nem jött igazi támadás. Sebj. Majd máskor.

A kritikai felhangok azonban hamar elértek engem is. Sokan fikáztak, hogy minek írom le a stiklijeimet. Mások meg bíztattak, sőt olyan véleményt is hallottam, hogy a könyvem jobb, mint a Zabhegyező. Ennek egy ideig nem tudtam örülni, mert nem olvastam az említett művet. Miután elolvastam, akkor meg nem tudtam elhinni. Tényleg emberek! Odáig én is eljutottam, hogy az írás és a leírás között van némi különbség. Az írást meghagyom a hozzáértőknek, én meglepszem annyival, hogy leírom, ami történt. Azt is a fejemhez vágták, hogy kiszínezem a dolgokat. Ez is kamu. Tessék eljönni dolgozni egyet a Teszkóba és mindenki megtapasztalhatja a saját bőrén, hogy amit elmeséltem az utolsó szóig igaz. A legjobban az a kritika tetszett, amely szerint eggyel több könyvet írtam, mint amennyit olvastam. Ja. Ez sem lőtt nagyon mellé, ha teljesen frankó akarok itt lenni. De ha ez a könyv megjelenik, akkor már nem lesz igaza, mert kettő null ide.



# MAGÁNNYOMOZÓBÓL OPERÁTOR

Nevezzük az úriembert egyszerűen csak Igazgatónak. Egyrészt azért, mert a Teszkónál lehúzott éveket, mint biztonsági igazgató töltötte el egy nyugat-magyarországi áruházban, másodszor mert komoly retorziókat helyezett kilátásba, ha leírom a nevét. Nem fogom. Az Igazgató, csakúgy, mint én, nem gyerekkori álmát váltotta valóra, amikor elszegődött a gazdaságos Mennyországba egy borongós őszi hajnalon. A Teszkóban dolgozni nem olyasmi, mint a Ferrari, hogy minden gyerek vágyik rá, de csak nagyon keveseknek jön össze. Ez pont az ellenkezője. Senki nem akar ide jönni, mégis állati sokan kötnek ki a sötét oldalon. Az Igazgató békésen tengette az életét, mint magánnyomozó, valahol a nyugati országrészen, több száz schillinges óradíjért kutatott fel elrejtőzni kívánó cégvezetőket és félrelépő házastársakat. Előtte persze ő is végigjárta a ranglétrát. Volt biztonsági őr mindenféle vendéglátó-ipari egységben, később vagyonőr lett, majd önállósította magát a magánnyomozók világában. Ez a munka elmondása szerint csak a filmekben kap romantikus felhangot. Ott jóképű, sármos főszerekek bérelt loftirodájukban a nevükkel gravírozott tejüveg ajtók mögött dekkolnak a poros asztalnál, és amikor bejön a világ legcsinosabb nője, hogy felbérelje őket, hanyag mozdulattal húzzák meg az irattartóba rejtett viszkisüveget. Ott semmi ilyesmi nem volt, csak sima ügyek. Anyuci lelépett másik apucival és vice versa. Hiába volt mögötte egy csomó sikeresen felgöngyölített ügy, sokan nem akartak fizetni. Mondjuk én ezt sem csodálom. Jön

egy figura, mutat egy halom képet, amelyen a feleségem túsarkú combcsizmában tapos egy vadidegen férfi nyelvén és mindez még több tízezer forintomba is kerül. Az Igazgató éppen ezért hamar lehúzta a rolót a vállalkozásán és másokra hagyta a válságban lévő házasok magánéletét, és mint a mesebeli szabólegény, új mesterség után nézett. Ezzel a sorsdöntő elhatározással egy időben tervezte a Teszko Gonosz Elméje, hogy új áruházat nyit az említett, illetve a nem említett városban. Éppen a stábot rakták össze és a személyzet különböző tagjai közé biztonsági operátorokat is kerestek. Aki nem olvasta az első könyvet annak elmondom, hogy a biztonsági operátor az a fickó, aki egy sötét szobában ül egy monitor mögött és fentről kukucskál a női vásárlók dekoltázsába. Egyszóval kezeli a kamerákat. Ezzel nagyjából véget is ért az áruház által felvillantott, meghirdetett munkához kapcsolódó pozitívumok egyébként is rövid listája, melynek végén ott szerepelt a fizetés, egy szerény, de nem sértő 60.000 forintos összeg formájában. Az Igazgató – akinek agyán átvillant a sok ki nem fizetett meló – valami olyasmit mondhatott, mint Charles Bronson a Hét mesterlövészben, amikor megkeresik azzal, hogy húsz dolcsiért kellene kockáztatni az életét pár mexikóiért. És az a mondat valahogy így hangzott: manapság az sok. Ez persze 2000 telén volt, amikor a fenti összeg még komolyabb vásárlóerőt képviselt, mint manapság. De a hatvan rugger, az hatvan rugger, nincs mit szépíteni rajta. Az Igazgató el is ment egy állásinterjúra, amelyen gond nélkül át is csúszott, tekintettel szakmába vágó múltjára. Ki ne akarna biztonsági operátornak felvenni egy ex-magándetektívet? Az akkori biztonsági igazgató maga is rendőr volt, így nem hezitált sokáig, egymás markába csaptak, majd közölték emberünkkel, hogy sajna csak 54.000 forintot tudnak fizetni. Jött is a jogos, de verbálisan nem túlcizellált kérdés: -Miért? Válasz nem érkezett, ehelyett következett egy hosszú alku, amelynek során az

Igazgatónak sikerült 5%-ot még kicsikarni a Teszko zord személyzetiseiből, így azzal a boldog tudattal lépett be a lesötétített szobába, kiégetni a retináját, hogy hó végén 57.000 forintot csaphat ki a konyhaasztalra azzal, hogy na, asszony menjél és vegyél magadnak valami szépet.

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy azok az igazgatók, akik valamennyire is jó csapatot akartak maguk mellé összeszedni erre a nem túl népszerű, de kétségkívül némi szakértelmet igénylő munkára, sokszor a megérzéseik alapján döntöttek, és ez ma sincs másképp. Megtudtam, hogy a legjobb biztonsági szakembereket szemre választják ki. Aki nyuszi, vagy naiv, annak semmi keresnivalója a Teszko army elit egységében. Persze távol álljon tőlem, hogy a fekete nadrágban és fehér nyoloningben pózoló, külső jegyeiben leginkább egy kimenős cukrászgyakornokra hajazó fogdmegembereket a zöldsapkasokhoz hasonlítsam, de valóban nagyon sokat számított az, hogy kinek mi a múltja. Dörzsölt figurákat kerestek az állásra, és keresnek most is. Akinek van valami csibészesség a szemében, aki élt az utcán, aki tudja, hogyan működnek a dolgok. Állítólag az, aki nem szerzi meg a kellő rutint embertanból 25 éves korára, az soha nem lesz jó munkaerő ebben a szakmában. Majd később elmondom, hogy mennyi mindenre kell ezeknek az embereknek figyelni. És hogy leginkább az ösztönök vezérlik őket. (Egy tanulság az első könyvből, hogy folyton vissza kell olvasni a szöveget, mert a múltkor is több helyen hivatkoztam arra, hogy majd elmondom később, és simán kimaradtak dolgok...)

Lényeg a lényeg, emberünk 2000 decemberében tudta meg, hogy felvették az áruházbá operátornak. Egy közepes méretű Teszkóról beszélünk, amelynek alapterülete megközelítőleg 7000 négyzetméter. Ez körülbelül úgy aránylik a Budaörsi óriáshoz, mint a Millennium Falcon egy Csillagrombolóhoz. 3-400 munkatárs-

sal kezdtek, akiket folyamatosan vettek fel, mert a bolt csak januárban nyitott. Egyébként ez is érdekes, hogy a Teszko még megfelelő létszámmal indít nyitáskor, majd amikor elkezd menni a szekér, folyamatosan rúgják ki az embereket. Hogy ez miért van így nem tudom, de nem is akarom magukat azzal áltatni, hogy nemsokára érkezem a válasszal. Így megy ez. A nyitás előtt persze az Igazgatónak el kellett mennie pár működő Teszkóba, hogy megtanulja mire is kell figyelni, meg hogy miként működik az akkor még kezdetlegesnek számító technika. Amikor azt mondom, hogy kezdetleges, akkor nem arról beszélek, hogy a biztonsági kamerák kezelése nem érte el azt a szintet, amelyet Tom Cruise által fémjelzett Különvélemény című filmben láttunk, ahol a figura áll a kivetítő fal előtt és a kezének rángatózó mozdulataival továbbítja a hologramokat. Á! Még digitális rögzítés sem volt. A biztonsági rendszer monitoronként 16 kamerából állt. Mindegyiknek a képét egy videomagnóra rögzítették folyamatosan, a nap 24 óráján keresztül. Még éjjel is, annak ellenére, hogy az áruház 22.00-kor bezárt. Persze az okosok tudják a Batman képregényekből, hogy a gonosz bűnözők éjszaka csapnak le, így a rendszernek éjjel is működnie kellett. A szitu viszont meglehetősen gázos volt, mert ennél a módszernél még nem szabad folyamatos rögzítést elképzelni. Az ugyanis soha nem fért volna rá arra a pár videokazettára, melyeken a felvételeket archiválták. Nem. Ez a rendszer másodpercenként egy képet vett fel. A folyamatos mozgáshoz – elárulom - ennek a huszonötöszöröse szükséges. Ha másodpercenként ennyi koca villan el a szemük előtt, azt úgy hívják, hogy televízió, vagy mozi. Ha a kockaszám csak 16, akkor az egy Chaplin film. A Teszko némileg a mozi hőskora alá ment a másodpercenkénti egy kockával. Ez azt jelentette, hogy ha valaki egy kamera alatt állva premier plánban akar megzabálni egy szál gyulai kolbászt, akkor csak az látszik, hogy a figura egy helyben áll, a kol-

bász meg egyre rövidebb lesz. Az effekt hasonlatos a stroboszkóphoz. Haverjaim, akik különös módon elkötelezték magukat a tudatmódosító szerek hétvégi fogyasztása mellett, megfigyelték, hogy a stroboszkóp képes nappali világosságot, vagy éjjeli sötétséget is előidézni, ha az ember a megfelelő ritmusban tud pislogni. Ha akkor pislogunk, amikor fény felvillan, csak a sötétet látjuk. Ellenkező esetben meg világosban vagyunk. Nos, pont ez volt a Teszkó kameráival is. Ha az ember electric boogie koreográfiával pakolta a polcról a sportszeletet, akkor nem lehetett látni, hogy odanyúl, csak azt, hogy dagad a zsebe. Hát így. Ennyit a Teszkó-mozi hőskoráról. Jól ki lett találva...

# TESCO ARMY – OPERATION ALFÖLD

Az Igazgató lehúzott ebben a rendszerben másfél évet. Ekkor jött el az idő, hogy az áruházlánc rájött, a vezetőket leginkább a saját embereiből tudja kiképezni. Méghozzá azokból, akik már huzamosabb ideje erősítik a Teszko hadsereget és az idegbaj nyomai még nem fedezhetőek fel rajtuk egyértelműen. Az Igazgatónak – aki ugyebár akkor még nem volt igazgató – felajánlották, hogy részt vehet egy igazgató gyakornoki programban. Ez valami olyasmi, amikor az ember még nem igazi igazgató, csak gyakorolja az igazgatást. Remélem értik. A gyakornoki állás, tekintettel arra, hogy lakhelye szerint nyugat magyarországi volt, természetesen az Alföldre szólt. Éppen ott nyílt az áruház és a biztonsági rendszer kiépítését kellett felügyelni. Itt már nagyobb méretekben ment a dolog. Az eszközök és berendezések, - később pedig az áruk - folyamatosan érkeztek, mégpedig akkora mennyiségben, hogy a Teszko megvette egy éppen épülő szomszédos bevásárlóközpont egyik csarnokát raktárnak. Akkoriban még lehetett ellenőrizni a beszállításokat, így tételes lista volt mindenről, ami jött. Ez már sajnos nincs így, mint ahogyan azt majd látni is fogják. Lényeg a lényeg, majd egy évet töltött el az Igazgató az alföldi városban, amikor jött a telefon, hogy megürült ez a pozíció a szülővárosában, haza lehet menni.

A biztonsági emberek helyzete abban az időben még sokkal jobb volt, mint manapság. Egyrészt azért, mert megfelelő létszámmal tudtak dolgozni – ebből kifolyólag nem is voltak olyan őrületes leltárihiányok, amelyek miatt mostanában úgy hullanak az áruház-igazgatók, mint a legyek. Másrészt azért, mert az akkoriban érvényben